

Sygn. akt VIII Ka 35/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Szczurewski

Protokolant: Aneta Chardziejko

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2012 roku

sprawy L.T.

obwinionej z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 13.09.1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 1996 r., Nr 132, poz. 662) w zw. z art. 124 § 1 kw, art. 124 § 1 kw, art. 119 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 24 października 2012 r. sygn. akt II W 234/12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 /pięćdziesiąt/ złotych tytułem opłaty za II instancję i kwotę 50 /pięćdziesiąt/ złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

L. T.(1) została obwiniona o to, że: **o, że:**

I. od 1 stycznia 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku w B. przy ul. (...), wyrzucając odpady i wylewając nieczystości przy granicy posesji, pozbywała się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych w sposób niezgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi, w wyniku czego umyślnie zniszczyła trzy drzewka (dwie tuje i cyprys) o łącznej wartości 200 zł na szkodę J. I., to jest o czyn z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 1996 roku, Nr 132, poz. 622) w zw. z art. 124 § 1 k.w.,

II. 1 stycznia 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku w B. przy ul. (...), aby umożliwić wylewanie nieczystości przy granicy posesji, umyślnie uszkodziła, wyginając i uderzając kołkiem, arkusz blachy ogrodzeniowej o wartości 50 zł na szkodę J. I., to jest o czyn z art. 124 § 1 k.w.,

III. w okresie między 27 a 28 kwietnia 2012 roku w B. przy ul. (...) dokonała kradzieży arkusza blachy o wymiarach 100x70 cm, o wartości 10 zł, na szkodę J. I., to jest o czyn z art. 119 § 1 k.w.,

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 24 października 2012 roku w sprawie II W 234/12:

I. Obwinioną uznał za winną tego, że:

1. w kwietniu 2012 roku w B. przy ulicy (...) umyślnie zniszczyła dwie tuje i cyprysa w ten sposób, że podlała je nieustaloną cieczą, w wyniku czego uschły, czym spowodowała szkodę w mieniu J. I. o wartości 200 złotych, to jest czynu z art. 124 § 1 k.w.,

2. w okresie od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku w B. przy ulicy (...), uderzając nieustalonym narzędziem, umyślnie uszkodziła arkusz blachy ogrodzeniowej o wartości 50 złotych na szkodę J. I., to jest czynu z art. 124 § 1 k.w.,

3. w nocy 27 na 28 kwietnia 2012 roku w B. przy ulicy (...) dokonała kradzieży arkusza blachy ogrodzeniowej o wartości 10 złotych na szkodę J. I., to jest czynu z art. 119 § 1 k.w.,

i za to na mocy art. 124 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył jej **karę 500 (pięciuset) złotych grzywny**.

II. Na mocy art. 124 § 4 k.w. orzekł wobec obwinionej obowiązek naprawienia szkody poprzez przywrócenie nasadzeń drzewek i uszkodzonego ogrodzenia do stanu poprzedniego.

III. Zasadził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła obwiniona zarzucając wyrokowi:

1. obrazę prawa procesowego polegającą na dowolnej, sprzecznej z wymogami i regułami procedowania, ocenie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do

2. błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, iż popełniła przypisane jej wykroczenia gdy zaprezentowane przez policję i przeprowadzone przez Sąd dowody nie dostarczyły ku temu podstaw,

3. nierozważenie przez Sąd w należyty sposób tożsamości wysuwanych pod jej adresem przez J. I. czynów z 2009 i 2012 r, co przecież ma znaczenie w kwestii przedawnienia karanania.

W związku z powyższym wniosła o:

-uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzucanych jej wykroczeń

ewentualnie

-uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż w postępowaniu karnym kontrola odwoławcza trafności oceny dowodów, dokonanej przez Sąd I instancji - orzekający merytorycznie, jest ograniczona. Wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą Sądu I instancji stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej. Swobodna ocena dowodów ograniczona jest jedynie powinnością przedstawienia rozumowania, które doprowadziło ten Sąd do dokonanego wyboru. Jest to niezbędne dla ustrzeżenia się od dowolności, usuwającej ów wybór spod kontroli stron i nadzoru instancyjnego.

Sąd odwoławczy z dowodami nie styka się, toteż swą działalność ogranicza do weryfikowania racjonalności rozumowania przedstawionego w zaskarżonym wyroku, a czyni to na podstawie argumentów przytoczonych w skardze apelacyjnej i wyłącznie w zakresie wyznaczonym skargą. Dalej zaś nie sięga - wyjąwszy sytuacje oczywiste - by swą ingerencją, przekraczającą granice skargi, nie wyrządzić stronie odwołującej się mimowolnej szkody.

Ta odmiana zasady skargowości procesu, dostosowana do postępowania odwoławczego ma głębokie uzasadnienie. Dodać warto, że bez odpowiedniego zarzutu i jego uzasadnienia trudno byłoby odgadnąć, dlaczego z jakiegoś rozstrzygnięcia strony mogłyby być niezadowolone.

Nadto godzi się przypomnieć, że krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia pierwszoinstancyjnego. Jeśli tego nie czyni nie można oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona. Byłoby to bowiem postąpienie dowolne, przenoszące gołosłowne zapewnienia itp. pseudo-argumenty nad działalność racjonalną, opartą na dowodach. Tego zaś żaden sąd nie powinien czynić.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy procedował w sposób zgodny z przepisami postępowania w sprawach o wykroczenia oraz poprawnie określił stan faktyczny sprawy, bazując przy tym na całokształcie ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego.

Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w skardze apelacyjnej należy stwierdzić, iż zaskarżone orzeczenie wolne jest od błędów co do ustaleń faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia odpowiada art. 410 kpk, a przez to pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk.

Przekonanie bowiem sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk tylko wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk),
- jest wyczerpujące i logiczne – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 kpk) – por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1998 r., V KKN 104/98, Prok. i Pr. 1999/2/6; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1997 r., IV KKN 58/97, Prok. i Pr. 1997/11/1).

Sąd Rejonowy podczas orzekania wziął pod uwagę wszystkie w/w wskazania. Przede wszystkim Sąd Rejonowy oceniając podstawowy materiał dowodowy jakim są z jednej strony wyjaśnienia obwinionej (...) z drugiej zaś świadków J. I. i G. K. dzieli go, ale jednocześnie szczegółowo omawia i analizuje. Dokonuje wyczerpującej oceny obu grup materiału dowodowego przekonywująco wskazując dlaczego dał wiarę zeznaniom świadków J. I. i G. K., a jednocześnie odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionej L.T. Tę dogłębną i wszechstronną, a przy tym kompletną ocenę Sąd Okręgowy w pełni popiera i akceptuje. Nie zachodzi zatem konieczność powielania tej logicznej i prawidłowej argumentacji. Podkreślić jedynie należy, iż zeznania świadków J. I. i G. K. są spójne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają. Wykluczyć przy tym należy, aby były ze sobą uzgadniane. Dostrzeżone w nich drobne rozbieżności zostały przez Sąd Rejonowy wychwycone i bardzo szczegółowo przeanalizowane.

Szczegółowe rozważania dotyczące oceny wiarygodności zeznań świadków J. I. i G. K. zostały zestawione z równie szczegółową analizą materiału pogładowego. Precyzyjne, logiczne i przy tym trafne wnioski wyciągnięte z tej analizy Sąd Okręgowy w całości podziela.

Jednocześnie Sąd Rejonowy dogłębnie i bardzo szczegółowo wykazał dlaczego odmówił przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej L.T.. Sąd prawidłowo, w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego wykazał, że ten dowód nie zasługiwał na wiarę i nie mógł stanowić podstawy do ustaleń faktycznych w sprawie.

Jednocześnie Sąd Okręgowy podzielił w pełni stanowisko Sądu Rejonowego, że zeznania świadków M. K. i N. K. nie istotnego do sprawy nie wniosły, a sami świadkowie do konfliktu sąsiedzkiego nie chcą się wtrącać.

Uwzględniając powyższe należy dojść do przekonania, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że L.T. dopuściła się popełnienia przypisanych jej czynów. Nie stwierdzając zatem uchybień, które mogły mieć wpływ na treść ocenianego

wyroku, zwłaszcza, że wymierzona obwinionej kara nie nosi cech niewspółmierności, a w szczególności w stopniu rażącym (art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw) orzeczono jak w sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym orzekł na mocy art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art. 21 pkt 2 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych [Dz.U.83.49.223 j.t.] i art. 118 § 3 i § 4 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia [Dz. U. z 2001 roku, Nr 118, poz. 1269].